

gereformeerd *appèl*

Op zaterdag 2 september 2006 werd in kerkgebouw De Lichtkring in Amersfoort de vijftiende landelijke gebedsbijeenkomst van het Gereformeerd Appèl gehouden. Het thema was 'De tijd dringt'. Drie voorgangers belichtten verschillende aspecten van dit indringende thema. In deze Doorgeefbrief geven wij de bijdragen van de voorgangers graag aan u door.

't Wordt echt tijd!

1 Petrus 4:7-8

Van onze vijf kinderen zijn de drie oudsten jongens. Toen ze oud genoeg waren om even alleen te zijn maakten we daar een enkele keer gebruik van. Steevast zeiden we bij het weggaan: *goed oppassen, geen ruzie en we zijn zo terug*. Het ging gelukkig altijd goed en ze konden het doorgaans uitstekend met elkaar vinden. Trouwens nog altijd. Maar jaren later toen zij ook al getrouwd waren hoorden we dat het toch een keer uit de hand was gelopen. Ruzie over iets waarvan ze niet weer wisten wat het was. Het liep nogal hoog op. Maar ze slaagden erin om vlak voor onze thuiskomst de rust en vrede te herstellen. Waarom? Ik denk toch vanwege het vertrouwen dat wij in ze gesteld hadden en vanwege de belofte om goed op te passen. Dit voorval – herkenbaar voor velen denk ik – schoot me te binnen toen ik mij bezon op het thema van vanavond. De tijd dringt! Christenen die hetzelfde fundament hebben. Die zich verbonden weten aan Jezus. Van hen mag je verwachten dat ze zich ook aan elkaar verbonden weten. Dat ze een eenheid zijn. Ze zijn familie van elkaar. Noem de kerken die in dit Appèl participeren maar zusters van elkaar. En wat is er normaler dan dat broers of zussen - maakt niet uit - goed met elkaar omgaan. Helaas is dat toch niet altijd het geval. We zoeken elkaar, we werken in toenemende mate samen, maar organisatorisch en structureel zijn we gescheiden. En het schiet maar niet op. Daarom bidden we om echte eenheid die niet anders kan dan uitlopen op zichtbare eenheid van drie zusterkerken. En daar is haast bij. Vanaf zeg maar Hemelvaart verkeren we in het laatst der dagen. Daarom wordt bij de uitstorting van de Geest op het Pinksterfeest in Hand.2 Joël aangehaald die al eeuwen eerder aangaf dat die uitstorting zou geschieden in het laatst der dagen. Trouwens Petrus is helemaal duidelijk in het stukje dat ik net las. Het einde aller dingen is nabij gekomen. Wat op Golgotha z'n beslag kreeg zal aanstonds

volledig uitgewerkt worden. Daar werkt God naar toe. Intussen zijn we onderweg. We hebben er al 20 eeuwen opzitten. Als Petrus het toen al nodig vond om te zeggen: *het einde van alles is nabij gekomen*, dan mogen we nu wel vaststellen dat dat voor ons nog veel meer geldt. Bovendien, je moet wel heel erg blind zijn om de toespitsing van alles wat de Bijbel over de eindtijd zegt niet op te merken. De tekenen der tijden liegen er niet om. Oorlogen, geruchten van oorlogen, hongersnood, aardbevingen, pandemieën en positief: de voortgang van het evangelie tot aan het eind der aarde. Was het bij Petrus elf uur, het is nu een paar minuten voor twaalf. En ik lees telkens in het Nieuwe Testament dat de kerk regelmatig klok moet kijken. We moeten wel klaar zijn voor die komst. We moeten waakzaam zijn en met spanning uitkijken. Dat is de taal van de bijbel. Daarom het thema van vanavond: de tijd dringt. Het wordt nou echt tijd dat we ernst maken met het gebod om eenheid te zoeken met in eerste instantie onze zusterkerken. Dat moet wel klaar zijn voor dat Jezus terug komt. Vindt u niet? Ik moet er niet aan denken dat ik bij zijn komst moet zeggen: *"Het is niet gelukt, we maken nog steeds ruzie, we vertrouwen elkaar eigenlijk niet, we zijn wel kinderen van één huis maar we wonen in verschillende vertrekken"*. Die verdeeldheid doet Christus nu verdriet, maar bij zijn komst zullen we merken dat die gecultiveerde scheiding belachelijk en zondig was. Wat is er nou mooier dan dat we voor zijn komst alles in en op orde hebben. Dat we eerlijk erkennen dat het fout was en dat we om Christus' wil eenheid hebben gezocht en gevonden. Want we leven in de tijd waarin het aankomt op bezinning en nuchterheid. Nuchterheid in de betekenis: helder kunnen denken, je niet in beslag laten nemen door de roes van het leven, je in alle ernst afvragen wat God van je vraagt en van je verwacht. In die gestalte kun je bidden. En bidden is de handen ineen slaan. Juist ook samen. Niet toevallig dat Petrus er meteen bij zegt: *Hebt bovenal bestendige liefde jegens elkaar, want de liefde bedekt tal – er staat eigenlijk een menigte – van zonden*. De oplossing voor de zonde van de verdeeldheid spitst zich toe op twee dingen: nuchter gebed en hartstochtelijke liefde. Liefde voor Hem en uiteraard dan ook voor allen die net als wij zijn kinderen zijn. Want we zijn familie. We moeten op het huis passen. We krijgen onenigheid. Kan gebeuren. De discipelen maakten zich er ook nogal eens aan schuldig. Maar het is niet goed. Jezus keurt het af. Hij wil dat al zijn kinderen één zijn. Dat eist Hij van ons. En graag voordat Hij komt. De tijd dringt! Er is geen tijd meer voor wachten, op de lange baan zetten. Hij kan morgen komen. Ik moet er

niet aan denken dat we elkaar dan nog niet gevonden hebben.

De tijd dringt, we bidden ervoor en we werken eraan.

Het wordt echt tijd...

Drs. J. van Mulligen

Geen tijd verliezen

Efeziërs 3:14-21

De tijd dringt! Dat zeg je als je bezorgd bent. Je hebt een belangrijke afspraak en je bent bang dat je niet op tijd komt. Je wordt opgehouden, maar je zegt: ik heb nu echt geen tijd meer. Ik moet weg, anders kom ik te laat. Je kijkt op je horloge. De tijd dringt! Het motto van deze avond is bepaald niet zorgeloos

Geen tijd verliezen, die titel heb ik boven mijn meditatie gezet. Daar klinkt misschien zelfs ergernis in door. Er moet iets belangrijks gebeuren, maar voor jouw gevoel verdoen de anderen hun tijd met onbenulligheden. Dán zeg je dat: 'Mensen, laten we geen tijd verliezen. We komen niet toe aan dat waar het echt om gaat'. Dat gevoel heb ik nogal eens op vergaderingen, als de tijd voorbijgaat met formaliteiten. Laten we nu eens eindelijk spijkers met koppen slaan. Geen tijd verliezen, zeg je dan geërgerd.

Zorg en ergernis, dat kan de zaak van kerkelijke eenheid inderdaad opleveren. Dat wil ik vanavond ook graag met u delen. Ik heb bij de aankondiging van deze avond gezegd, dat ik inmiddels al meer dan tien jaar betrokken ben bij de kerkelijke gesprekken tussen de Christelijke Gereformeerde Kerken en de Gereformeerde Kerken vrijgemaakt. Ik heb daarin vele mooie dingen meegemaakt. Prachtige gesprekken gevoerd, toenadering ervaren, veel geleerd. Ik mocht spreken op gezamenlijke plaatselijke gemeentevergaderingen, waar je ervoer hoe de Geest van Christus mensen samenbracht. Er waren ook indrukwekkende landelijke vergaderingen, waar je zag met hoeveel inzet op vele plaatsen gewerkt wordt aan kerkelijke eenheid. Voor al die dingen en nog veel meer wil ik graag God voor danken.

Toch is er in mijn hart ook die zorg en ergernis. Ik heb het toenemende gevoel dat wij bezig zijn het goede moment voorbij te laten gaan. Er is indertijd, een jaar of 7, 8 geleden, het moment geweest dat wij elkaar hebben erkend als kerken van de Heer Jezus Christus. Een prachtig moment. Maar eigenlijk is er daarna, landelijk gesproken, niet zoveel gebeurd. Wel veel mooie gesprekken en goede voornemens, maar daar is het toch wel zo'n beetje bij gebleven. Gelukkig is er plaatselijk wel heel veel toenadering. Maar dat heeft weer als neveneffect dat plaatselijke en landelijke ontwikkelingen erg ver uit elkaar gaan lopen, met alle complicaties en ergernissen van dien.

Steeds meer vraag ik me af: zijn we het momentum niet kwijtgeraakt? Hebben wij de goede kansen niet laten lopen? Hebben wij niet teveel tijd verloren? Ik merk dat als ik met jonge mensen praat over kerkelijke eenheid. Plaatselijke samenwerking vinden ze zo vanzelfsprekend, dat ze er nauwelijks meer warm voor lopen. Voor de landelijke ontwikkelingen hebben ze alleen maar een schamper lachje over. Natuurlijk ben ik het daar dan niet mee eens. Ik heb het dan

Gebedsbijeenkoms in "De Lichtkring" in Amersfoort, 2 september 2006 (foto Piebe Bakker)

over de vele mooie dingen die gebeuren onder Gods zegen. Toch bekruipt ook mij dit angstige gevoel: we verliezen tijd. Straks hebben we de boot echt gemist.

Ik denk dat dat ook geldt voor de gesprekken die tussen de Nederlands Gereformeerde Kerken en de Gereformeerde Kerken vrijgemaakt gevoerd worden. Daar ben ik alleen maar zijdelings bij betrokken geweest. Maar mijn indruk is dat wij ook daar bezig zijn het goede moment te laten verlopen. Er zijn gesprekken geweest over de plaats van de belijdenis in de kerk, waarin we elkaar en elkaars motieven heel goed begrepen hebben. Maar eigenlijk is daar toch maar weinig mee gedaan. Ondertussen gaan de ontwikkelingen in beide kerkgemeenschappen verder en we dreigen weer verder uit elkaar te drijven. Ook hier botsen plaatselijke en landelijke ontwikkelingen. Ook hier dreigt onverschilligheid in plaats te komen van enthousiasme. Hebben we ook in deze contacten niet teveel tijd verloren?

Wel, dat is de zorg en de ergernis waarmee ik naar deze avond ben gekomen. Maar nu zijn we hier vanavond gekomen om te bidden. En bidden, dat betekent: je legt je zorgen en je ergernissen af. Je legt ze neer bij God. Je vergeet die bezorgde titels: De tijd dringt! Geen tijd verliezen! Want je neemt alle tijd op die plek waar je nooit tijd verliest, voor de troon van God.

Wij zien dat in Efeziërs 3 Paulus doen in de gevangenis. Hij knielt neer op de vloer van zijn cel en richt zich tot 'de Vader, die de vader is van elke gemeenschap in de hemelsferen en op aarde'. Ik vind dat een prachtige vertaling van vers 15 in de NBV. God de Vader is de vader van elke gemeenschap. Echte gemeenschap, echte relatie, in hemel of op aarde, is alleen maar mogelijk dankzij God onze Vader. Ook kerkelijke gemeenschap is niet iets wat wij kunnen stichten of in stand houden. Wij kunnen het alleen maar ontvangen van God, totaal afhankelijk van zijn liefde.

Hoe ontvangen wij dat? Wij ontvangen het als God ons kracht geeft door de Geest (vers 16) en als door het geloof Christus in onze harten komt wonen (vers 17). Dan zal de liefde ons leven beheersen, omdat wij de oneindige liefde van Christus mogen leren kennen (vers 19).

Maar die liefde leer je kennen, zegt vers 18, met alle heiligen. Omdat God de vader is van elke gemeenschap, daarom leer je alleen in de gemeenschap met elkaar zijn genade kennen. Je hebt elkaar nodig. Anders zie je aan die oneindige liefde van Christus voorbij. Dat leert mij iets over de verhouding

van eenheid en waarheid. De afgelopen dagen heb ik een paar mailtjes ontvangen naar aanleiding van mijn deelname aan deze gebedssamenkomst. Ik werd daarin ernstig vermaand, omdat ik zou vergeten dat eenheid alleen in de waarheid kan bestaan. Maar ik ben het daarmee juist van harte eens. Eenheid kan alleen in de waarheid bestaan. Dat zie ik ook in deze tekst. Met alle heiligen leer je de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte begrijpen, van Gods wonderbaarlijke liefde in Christus. Gods heilsplan, de waarheid van het evangelie in zijn totaliteit, in alle dimensies, daarop ben je met elkaar gericht. Een christen kan nooit onverschillig staan tegenover de waarheid. Kerkelijke eenheid mag nooit ten koste gaan van de waarheid. Echte kerkelijke eenheid is juist daarop gericht: op het steeds beter leren kennen van Gods waarheid in Christus.

Maar er is ook een andere kant aan. Want de waarheid leer je kennelijk alleen maar echt kennen 'met alle heiligen'. Gods liefde in Christus is zo groot, de dimensies ervan zijn zo alomvattend, je hebt elkaar heel hard nodig om er iets van te leren zien. Zonder eenheid zal de waarheid je vreemd

blijven. Wil je dat leren kennen, wat alle kennis te boven gaat, de liefde van Christus, dan kun je niet zonder elkaar. Dus het is waar: geen eenheid zonder waarheid. Dat is het gelijk van mijn bezorgde mailschrijvers. Daarom spreken we bijvoorbeeld ook als kerkgemeenschappen met elkaar over de plaats en de inhoud van de belijdenis. Maar het is ook waar: geen waarheid zonder eenheid. Ik heb de gemeenschap nodig, die de Vader van elke gemeenschap sticht. Anders blijft de waarheid mij vreemd.

Daarom leggen wij vandaag onze zorg en onze ergernis neer bij de Vader in de hemel. Geve Hij ons de eenheid, waarin wij de waarheid leren zien. Geve Hij ons de trouw aan de waarheid, waarin alleen onze eenheid kan bestaan.

Hij is de God, die 'bij machte is oneindig veel meer te doen dan wij vragen of denken'. Hij kan onze zorg beschamen, hij kan onze ergernissen wegnemen. Hij kan ook in gereformeerd Nederland van 2006, ondanks al onze tijdverspilling en traagheid, grote wonderen doen. Hem zij de eer, in de kerk en in Christus Jezus, nu en altijd.

Prof. dr. B. Kamphuis

Strijden tegen de tijdgeest

Johannes 17: 20 en 21

Hoe gaat dat als je weet dat je mag spreken? Dan houdt dat je bezig en het zit dan in je hoofd. De tekst had ik een poosje geleden al uitgekozen. En op de een of andere manier lees je dan ook de krant met andere ogen. Dat merkte ik toen ik echt me hieraan ging wijden.

Want ik las elke dag zoals ik dat gewoon ben de krant en telkens viel me iets op: namelijk een aantal zaken in de politiek, de leegloop bij de LPF. Daar las ik een stukje over. Ik las een interview met Bart Jan Spruyt die zich gevoegd had bij de groep Wilders, maar daar nu weer weg is. En ik las ook een stukje over Arthur Dokter van Leeuwen die op de WVD lijst geplaatst zou worden op een verkiesbare plaats, maar zich uiteindelijk daaraan onttrok. En aanvankelijk, laat ik maar eerlijk zijn, had ik daar een beetje leedvermaak over. Ik dacht, dat levert in ieder geval geen zetelwinst op.

Toen ik er wat over doordacht, toen dacht ik: ja, dit typeert eigenlijk de tijdgeest, die verdeeldheid. Zo zijn wij mensen. Wij zijn egoïsten en het lijkt wel alsof het erger wordt. Om nog even naar Dokters van Leeuwen te gaan: hij werd geplaatst op nummer tien en kreeg toen te horen dat Teeven van de LPF was overgekomen en op nummer vijf was geplaatst. En beiden hebben de portefeuille justitie. Hij kon het niet hebben dat iemand belangrijker was dan hijzelf. En zo gaat het als het niet naar onze zin gaat. Dan zoeken we een ander loket. Dan trekken we ons terug. Bart Jan Spruyt trok zich terug want hij dacht er zal wel een breed rechts front ontstaan en hij zag het niet gebeuren. Dan maar niet. En uiteindelijk werd ik er verdrietig van en ik dacht: is het nu in de kerken echt anders?

De Here Jezus had het er niet op. De Here Jezus kent ons hart en Hij weet: ons hart is arglistig. Hij kent de tegenstander, de duivel. God is een God van vrede. Maar de duivel ziet graag

ruzie. God is een God van eenheid. Maar de duivel zaait verdeeldheid.

En de Here Jezus liep daar bij zijn leerlingen tegenaan. Het door ons gelezen gedeelte maakt deel uit van de afscheidsrede van de Here Jezus. Hij neemt afscheid van zijn leerlingen. En je zou denken dat zijn leerlingen dan met Hem bezig zouden zijn, maar ze zijn met zichzelf bezig. Ze zeggen: wie zou de belangrijkste zijn in het Koninkrijk? Wie van ons is de grootste? Die vraag houdt hen bezig. En de Here Jezus reageert op twee manieren. Hij gaat er eerst op in door middel van het gesproken woord. Hij zegt: vorsten oefenen heerschappij uit over de aan hen onderworpen volken en wie macht heeft laat zich weldoener noemen. Laat dat bij jullie niet zo zijn. De belangrijkste bij jullie moet de minste worden en de leider de dienaar. En dan is de tweede reactie van de Here Jezus dat Hij bidt: Heilige Vader, bewaar hen door Uw Naam. De Naam die U ook aan Mij gegeven hebt zodat zij één zijn zoals wij één zijn. De Here Jezus bidt om eenheid voor zijn apostelen. Maar Hij weet dat allen die door hun arbeid tot geloof zullen komen het niet beter zal vergaan. Ook de mensen die later zullen toetreden, en dat zijn wij, zullen last hebben van die vraag: wie is de belangrijkste? En ze zullen last hebben van die verdeeldheid. Ten diepste, zo zitten we van nature in elkaar, wil ook in ons onze eigen haan koning kraaien. Want het moet in de liturgie zo gaan dat wij ons thuis kunnen voelen. En als het gaat om kerkelijke documenten, dan moet die handtekening eronder. Nee, zeggen anderen, mijn gesproken woord is genoeg. Daar hoeft geen handtekening meer bij. En in de verkondiging moet het vooral gaan over het werk van de Heilige Geest. Nee, zegt een ander: daar gaat het mij veel te veel over tegenwoordig. En gemeenteopbouw, dat moet wel een belangrijk issue zijn. Het kan niet

meer zoals het vroeger ging. En als het niet naar onze zin gaat, dan zijn ook wij geneigd een ander loket te zoeken. En de Here Jezus heeft het voorzien en bidt: Ik bid niet alleen voor mijn discipelen, maar voor allen die door hun verkondiging in Mij geloven. Laat hen allen één zijn zoals U in Mij bent en Ik in U.

Ja, wie kan dat verstaan: de eenheid tussen Vader en Zoon. Dat is een diep geheim waar je nauwelijks in door kan dringen. Het is een relatie van liefde. Iemand zei: er bestaat tussen de Vader en de Zoon een leef- en werkgemeenschap. Ze zijn van elkaar onderscheiden en tegelijk onafscheidelijk. En de Here Jezus, Hij verlangt ernaar dat al Zijn volgelingen één zullen zijn zoals Hij één met de Vader is.

En waarom bidt de Here Jezus dit gebed? Dat is niet omdat wij daar een goed gevoel bij zouden krijgen. Het is natuurlijk prachtig dat wij hier vanavond bij elkaar zijn. Het is goed dat je mensen uit verschillende kerken hier ziet. Dat je samen kunt zingen, samen kunt bidden, samen kunt zoeken naar het plan van onze Heer. En geweldig als ook avondmaalstafels opengaan. Prachtig, daar kun je blij om zijn. Maar mensen, dat is niet Jezus' diepste doel. Het gaat er niet om dat wij een goed gevoel zouden krijgen. Maar het gaat erom zegt de Here Jezus, dat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt. Want de wereld zal doorkrijgen dat er een liefhebbende God is en dat je maar op één manier als mens tot je recht kunt omen, namelijk als je je weer omkeert naar God die we in het paradijs hebben verlaten. En alleen daar is het ware geluk te vinden. Dat is Jezus' verlangen. Het gaat om de wereld en de Here Jezus bidt omdat Hij weet dat die verdeeldheid die in de kerken is een sta in de weg kan zijn voor toetreders. Ik weet niet of u wel eens een gesprek hebt met zogenaamde buitenstaanders? Eén van de eerste dingen die ze voor je voeten gooien is: waarom zijn er nou zoveel kerken? Dat is geen reclame voor de zaak van Christus om zo te zeggen. 't Is een blokkade. En dat gebed van de Here Jezus, zo vergaat het mij althans, is een appèl. Een appèl om over te nemen en zo te bidden om eenheid.

Maar broeders en zusters, bidden om eenheid is nooit vrijblijvend. Geen enkel gebed. Je kunt niet je handen samen doen en het er vervolgens maar bij laten zitten. Als je waarsachtig bent dan moet je handelen naar wat je bidt. En dat brengt mij zelf ook tot een stukje schuldbelijdenis. Als ik naga hoe vaak ik in mijn persoonlijke gebeden bid om eenheid, dan is dat af en toe. Maar is het nu werkelijk een zaak van mijn hart? En haalt dat bidden dan wel wat uit? Zoveel jaren zijn er verstreken nadat Jezus het gebeden heeft en is het er beter op geworden? En zoëven werd verteld dat dit het 15e Gereformeerd Appèl is, Helpt het?

Broeders en zusters, wat is het prachtig dat we in de bijbel het boek Handelingen hebben staan. Denk eens aan Handelingen 2 en 4. Die apostelen die zo verdeeld waren, werken daar eendrachtig samen. En op één dag komen er meer dan 3000 mensen tot geloof. En wat staat er over hen geschreven? Zij waren één, één van hart en ziel. Hoe kan het? Het was Pinksteren geweest. De Heilige Geest was uitgestort. De Geest die de liefde van de Here Jezus in de harten van mensen werkt. Ze hadden elkaar lief met de liefde van de Here Jezus. En het was met handen te tasten. Ze stonden in de gunst bij het hele volk en dagelijks traden er mensen toe. Of dat gebed iets uitwerkte! En kijk eens naar vandaag! Ook in het afgelopen jaar gingen er avondmaalstafels open, waren er broeders en zusters die met tranen in de ogen samen of voor het eerst konden zingen, samen konden aanbidden, was er kanselruil, waren er fijne ontmoetingen. Ook op informeel gebied, op scholen bijvoorbeeld. God werkt. Laten wij volharden in het gebed. Want als we bidden om eenheid, dan bidden we naar Gods wil. We mogen het doen in de naam van Jezus, in vol vertrouwen op Hem!

Ds. C.T. de Groot

Van de werkgroep

Mogen wij rekenen op uw steun?

U bent gewend om elk jaar bij het voorjaarsnummer van de Doorgeefbrief een acceptgiro van ons te ontvangen. Door omstandigheden is de acceptgiro dit jaar aan de late kant. Hierdoor lopen onze uitgaven niet meer in de pas met onze inkomsten. De bodem van de schatkist is daarom in zicht. Mogen wij rekenen op uw bijdrage voor 2006 om de activiteiten van het Gereformeerd Appèl voort te kunnen zetten? Alvast onze hartelijke dank daarvoor!

Steunen kan ook 'in natura'. Mocht u belangstelling hebben om een poosje actief te zijn binnen de werkgroep, neemt u dan gerust contact met ons op (zie colofon). Van harte welkom!

Namens de werkgroep, K. van Breugel

Het Gereformeerd Appèl is een in 1992 opgerichte gebedsbeweging van leden van de Vrijgemaakt Gereformeerde, Nederlands Gereformeerde en de Christelijk Gereformeerde Kerken. Het Gereformeerd Appèl wil het gebed voor kerkelijke toenadering stimuleren en de onderlinge ontmoeting en geloofsberkenning van gereformeerden bevorderen. De activiteiten worden gecoördineerd door een comité waarin leden van bovengenoemde kerkgemeenschappen zitting hebben. Zo mogelijk wordt drie maal per jaar (in voorjaar, zomer en najaar) een Doorgeefbrief uitgegeven.

Gereformeerd Appèl
Giro 608922
t.a.v. Gereformeerd Appèl
te Houten
Internetadres:
<http://www.gereformeerdappèl.nl>
e-mail: info@gereformeerdappèl.nl

Internet
Website:
<http://www.gereformeerdappèl.nl>
E-mail: info@gereformeerdappèl.nl
of stuur een mail via een
invulformulier

**Contactadres en
adressenadministratie**
Elsje Kadijk-van Deursen
Amazoneweg 90, 2622 DT Delft
tel. 015-2565015

**Redactie website en
Doorgeefbrief**
tijdelijk via contactadres